

РЕШЕНИЕ

№ 1107

гр. София, 22.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в публично заседание на 26.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **2944** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по повод жалба с вх. № 7823 от 06.03.2020 г. и вх. № 9834 от 23.03.2020 г. по описа на Административен съд – София град, подадена от А. В. Е., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], чрез адв. А. С. Ч., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1, ап.1 срещу решение № 1040 – 21 – 192 от 21.02.2020 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което са отхвърлени жалби вх. № 1012 – 21 – 1110 от 11.07.2019 г., 1012 – 21 – 1111 от 11.07.2019 г. и 1012 – 21 – 1112 от 11.07.2019 г. на жалбоподателя и са потвърдени разпореждания № 214 – 00 – 6364 – 4 от 05.06.2019 г., № 214 – 00 – 6364 – 5 от 05.06.2019 г. и № 214 – 00 – 6364 – 6 от 21.06.2019 г. на ръководителя на осигуряването за безработица.

С жалбата се иска, съдът да прогласи за нищожни трите разпореждания, издадени от ръководителя на осигуряването за безработица, а потвърждаващото ги решение на директора на ТП на НОИ С. град да се отмени като неправилно, необосновано и неаргументирано. На основание чл. 17, ал.2 от ГПК вр. чл. 144 от АПК, чл. 168, ал.1 вр. ал.3 от АПК е направено искане съдът да се произнесе инцидентно относно нищожността, алтернативно незаконосъобразността на акта, с който са заличени осигурителните данни и осигурителната информация за А. Е.. Инвокират се съображения, че процесното решение и потвърденото с него разпореждане са постановени при нарушение на материалния закон и на административно

производствените правила, при явно несъответствие с целта на закона, липса на компетентност и неспазване на законоустановената форма. В хода на съдебното производство, жалбоподателят редовно призован, не се явява и не се представлява. По делото е депозирано писмено становище от адв. Ч., с което се поддържа жалбата и е направено искане за присъждане на разноски.

Ответникът директор на ТП на НОИ - С. – редовно призован, се представлява от юрк. В., която оспорва жалбата и предлага същата да се отхвърли като неоснователна по мотиви, изложени в решението на директора. Депозира писмено становище и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд - София град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Със заявление от 16.11.2016 г. жалбоподателят е отправил искане за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО. Към заявлението е приложени копие от заповед № 071 от 19.10.2016 г., издадена от осигурителя [фирма] за прекратяване на трудовото му правоотношение, считано от 19.10.2016 г., на основание чл. 71, т.1 от Кодекса на труда (КТ).

С разпореждане № 214 – 00 – 6364 – 1 от 21.11.2016 г. , на основание чл. 54ж, ал.1 и във връзка с чл. 54а, ал.1, чл. 54б, ал.1 и чл. 54в, ал.1 от КСО на жалбоподателя е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 19.10.2016 г. до 18.08.2017 г., в размер на 31,22 лв. дневно.

Във връзка с извършване на последващ контрол от контролните органи на ТП на НОИ – С. град и с оглед подадените от [фирма] данни по реда на чл. 5, ал.4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход, въз основа на които са изплатени парични обезщетения за временна неработоспособност поради бременност и раждане на много лица, и предвид, че едноличният собственик и управител на дружеството – С. В. И., е починала на 15.07.2016 г. Съгласно уведомително писмо вх. № 1029 – 21 – 3838#423 от 10.08.2017 г. на ТД на НАП – С. се установява, че няма данни за подавани от [фирма] годишни данъчни декларации образец № 1 и образец № 6, с данни относно осигурителния стаж и осигурителния доход на лицата, са подавани по електронен път, с КЕП, съгласно заявление вх. № 2214И0100284 от 11.01.2016 г., подадено преди смъртта на собственика. С последващо писмо от 01.02.2018 г. ТД на НАП информира, че са предприети действия за извършване на проверка по реда на чл. 110, ал.3 от ДОПК, а с уведомително писмо вх. № 1029 – 21 – 3838№481 от 12.12.2018 г., че към момента на извършване на проверката [фирма] няма правопреемник и органите по приходите да в обективна невъзможност за извършване на документална проверка на дружеството и следва изготвяне на уведомление до прокуратурата.

Съгласно писмо вх. № 1029 – 21 – 3838#446 от 04.10.2017 г. на ИА ГИТ се установява, че при извършена проверка наследниците на С. В. И. са декларирали, че „нямат представа, че тяхната майка е имала фирма“ и не са упълномощавали никого да представлява дружеството.

Назначената в ТП на НОИ – С. град проверка по разходите на ДОО на [фирма] е приключила с Констативен протокол № КВ – 5- 21 – 00532644 от 05.03.2019 г., съгласно който е установено, че по данни от Търговския регистър от 21.07.2015 г. дружеството се представлява и управлява от С. В. И., която е починала на 15.07.2016 г. в ТР няма данни след смъртта на едноличния собственик на дружеството наследниците да са поискали да продължат дейността, съгласно чл. 157 от ТЗ, нито данни за друго правопреемство; от страна на [фирма] има подадени уведомление по

реда на чл. 62, ал.3 и 5 от КТ след смъртта на собственика (прекръпяване на дружеството), като всички трудови договори са прекратени; липсват данни за подадени и вписани от страна на [фирма] годишни финансови отчети за 2015 г. и 2016 г. и данни за преведени осигурителни вноски за ДОО за времето от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г.

С оглед установеното от компетентните органи на НАП и ИА ГИТ, и поради невъзможността да бъде извършена проверка в [фирма] на първичните счетоводни документи – ведомости за заплати, трудови договори, заповеди за прекръпяване на трудови правоотношения и други документи за постъпили в дружеството приходи и извършени разходи, от които да се изясни упражнявана ли е стопанска дейност през 2016 г. и 2017 г. и има ли действително възникнали трудови правоотношения за лицата, за които са подавани данни за сключени, респ. прекратени трудови договори с [фирма] преди и след смъртта на собственика на дружеството, респ. възникнало ли е осигурително правоотношение, начислени и изплатени и са брутни трудови възнаграждения в размерите, в които са подадени данните по чл. 5, ал.4, т.1 от КСО за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г., е прието., че дружеството не е осъществявало дейност в посочения период.

На базата на посочените факти и обстоятелства, установени при извършените проверки, е направено заключение, че през 2016 г. [фирма] не е извършвало дейност по смисъла на Търговския закон, която да предполага наемане на лица по трудов договор за осъществяването ѝ. Не са установени никакви данни за реализирани приходи от търговска дейност на дружеството през 2016 г., които да обуславят изплащане на възнаграждения на лицата, за които са подавани данни в регистъра на осигурените лица.

С оглед резултата от извършените проверки на [фирма] и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, респ. трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал.4, т.1 от КСО, контролните органи са приели, че те не са осигурени лица.

Предприети са действия от НОИ за служебно заличаване на данните по реда на чл. 3, ал.13 от Наредба № Н – 18 от 29.12.2005 г. на Министъра на финансите за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, като подадените от дружеството [фирма], данни по чл. 5, ал.4 от КСО за лицата, работили по трудови правоотношения за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2017 г., вкл. са заличени.

При това положение е прието, че А. Е. не е бил осигурено лице по смисъла на чл. 10, ал.1 от КСО и §1, ал.1, т. 3 от ДР на КСО по правоотношението с [фирма] за периода от 15.01.2016 г. до 18.10.2016 г. вкл., като данните по чл. 5, ал.4 от КСО, послужили при преценка на правото на ПОБ през 2016 г., са заличени.

Съгласно Регистъра на трудовите договори, на 19.09.2016 г. (след датата на смъртта на едноличния собственик на дружеството С. В. И.) е сключен трудов договор между [фирма] – представляван от С. В. И. и А. Е. на длъжността „търговски представител”.

Предвид представените нови доказателства от извършените проверки, които имат значение за определяне на правото, размера и периода за плащане на ПОБ, на основание чл. 54ж, ал.2, т.1 от КСО длъжностното лице по осигуряването за безработица е постановило разпореждане № 214 – 00 – 6364 – 4 от 05.06.2019 г., с което влязлото в сила разпореждане за отпускане на ПОБ е отменено.

С разпореждане № 214 – 00 – 6364 – 5 от 05.06.2019 г. е постановен отказ за отпускане на ПОБ на жалбоподателя по подаденото на 16.11.2016 г. заявление с данни за последно правоотношение с ‘Б. С.’ Е. и на основание чл. 54ж, ал.3 от КСО във връзка с чл. 114, ал.1 от КСО с разпореждане № 214 – 00 – 6364 – 6 от 21.06.2019 г., е постановено жалбоподателят да възстанови недобросъвестно полученото ПОБ за периода от 19.10.2016 г. до 30.06.2017 г. в размер на общо 6716,94 лв., от които 5463, 50 лв. главница и 1253,44 лв. лихва.

Срещу всяко едно от посочените разпореждания А. Е. е подал жалби с вх. №№ 1012 – 21 – 1110 от 11.07.2019 г., 1012 – 21 – 1111 от 11.07.2019 г. и 1012 – 21 – 1112 от 11.07.2019 г. до директора на ТП на НОИ – С. град, който се е произнесъл с решение № 1040 – 21 – 192 от 21.02.2020 г., след като по отношение на жалбоподателя е била назначена проверка по разходите на ДОО за него. С постановеното решение решаващият орган е отхвърлил жалбите като неоснователни.

В хода на съдебно производство са приети като доказателства представените с жалбата и административната преписка писмени документи, както и допълнително ангажираните от страните.

От установената фактическа обстановка Административен съд София град, 8 –ми състав направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото оспореното решение № 1040 – 21 – 192 от 21.02.2020 г. на директора на ТП на НОИ – С. град е връчено на неговия адресат на 26.02.2020 г. чрез адв. Ч., видно от известие за доставяне ИД R PS 1071 00P0ZZD (л. 41), а жалбата срещу него е подадена на 06.03.2020 г. в АССГ, поради което е подадена в срока по чл. 118, ал.1 КСО, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт,като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Разпоредбата на чл. 54а, ал.1 от КСО (в редакцията ѝ до 31.12.2017) определя, че право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица” най – малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването и които имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168 и не упражнява трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по КСО или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал.1 от КТ.

Съгласно чл. 54л от КСО отпускането, изчисляването, изменянето, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал.4, т.1 и на данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетенията при условията и по ред, определени с акт на МС.

По силата на чл. 10, ал.1 от КСО. Осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал.1 и за който са внесени

или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

С §1, ал.3, т. 3 от ДР на КСО е въведена легална дефиниция на понятието „осигурено лице” – физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал.1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

От съдържанието на дефиницията за „осигурено лице” следва, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО. Наличието на сключен трудов договор, т.е. възникването на трудово правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т.1 от КСО. Не съществува идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение. Съгласно чл. 10 от КСО, основанието за възникване на осигурителното правоотношение е упражняването на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски, част от които са за сметка на осигуреното лице. В този смисъл е и съдебната практика.

При тези данни правилно осигурителните органи са приели, че оспорваният не е бил осигурено лице по смисъла на чл. 10, ал.1 от КСО и §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО по правоотношението с „Б. С.” Е. за периода от 15.01.2016 г. до 18.10.2016 г. Този извод не бе опроверган в хода на съдебното производство, тъй като на А. Е. бе предоставена възможност да представи трудовата си книжка и други документи, удостоверяващи трудовото му правоотношение с посочения работодател, но такива не бяха ангажирани, поради което съдът прие, че същите не съществуват.

Твърденията на оспорващия за допуснато съществено нарушение на производствените правила, защото не е бил уведомен и не е участвал в производството по извършване на проверка по разходите на ДОО на осигурителя [фирма], са неоснователни.

Извършването на проверка по разходите на ДОО по реда на чл. 108 от КСО касае контрол по спазването от осигурителите на нормативните актове по ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, включително коректността на подаваните от осигурителя данни в Регистъра на осигурените лица, въз основа на които се отпускат и изчисляват паричните обезщетения. Всички документи във връзка с извършване на дейност от осигурителя, възникването на трудово правоотношение, респ. на осигурително правоотношение, начисляване и изплащане на трудови възнаграждения, подаване на данни по чл. 5, ал.4 от КСО следва да се съхраняват от осигурителя в качеството му на такъв и във връзка с извършването на проверки от компетентните органи на НАП, НОИ и на ИА ГИТ, във връзка с възложените им дейности. Работниците и служителите, назначени по трудов договор, не разполагат с документите, от които да се установи цялостната дейност на осигурителя по отношение на осъществяването на общественото осигуряване. При извършване на проверка по разходите на ДОО на осигурителя, страна в производството е само проверявания осигурител и само той може да бъде адресат на административния акт, издаден в резултат на проверката.

Неоснователни са и възраженията, че възобновяването на производството по отпускане на парично обезщетение за безработица на А. Е. е в нарушение на чл. 102, ал.1 и 2 във вр. с чл. 99, т.2 от АПК, тъй като съгласно чл. 54ж, ал.2, т.1 от КСО влязлото в сила разпореждане по ал.1 може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато са представени нови документи или доказателства, които имат

значение за определяне правото, размера и периода на паричното обезщетение за безработица.

При заличени данни за осигурителен стаж и осигурителен доход, длъжностното лице, осъществяващо ръководство по осигуряването за безработица като административен орган, действащ при условията на обвързана компетентност, е длъжно да се съобрази с новонастъпилите обстоятелства във връзка със заличаването на данните и да приложи чл. 54ж, ал.2, т.1 от КСО.

Оспореното разпореждане № 214 – 00 – 6364 – 4 от 05.06.2019 г. на ръководителя на ПОБ, е постановено на посоченото правно основание, предвид заличените данни за периода от 15.01.2016 г. до 18.10.2016 г., въз основа на които е определено право на ПОБ и срока за изплащането му. Направената промяна задължава ръководителя на осигуряването за безработица да направи нова преценка на правото на ПОБ по подаденото от жалбоподателя заявление. В случая не се касае за възобновяване на производството по реда на чл. 103 от АПК във връзка с чл. 99, т.2 от АПК, което е от компетентността на по – горестоящия административен орган, тъй като се касае за разпореждане за отпускане на ПОБ, подлежащ на обжалване по административен ред, а за производство по чл. 54ж, ал.2, т.2 от КСО за преразглеждане на административен акт.

Неоснователно е възражението на оспорващия за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, поради неуведомяването и неучастието му в производството по издаване на оспорените актове.

Предвид заличените данни по чл. 5, ал.4 от КСО за А. Е. за период от време, който касае правото на ПОБ, длъжностното лице по чл. 54ж, ал.1 от КСО е длъжно да преразгледа основанията за отпускане на ПОБ. С оглед заличените данни, правилно и законосъобразно е издадено разпореждането за отмяна на разпореждането за отпускане на ПОБ по данните от [фирма] и е постановен отказ за отпускане на такова обезщетение по подаденото на 16.11.2016 г. заявление.

Обясненията и възраженията на адресата на акта имат значение за изясняване на фактите и обстоятелствата при извършване на преценка на неговото поведение, във връзка с преценка на неговата добросъвестност, което касае постановяването на разпореждането за възстановяване на суми.

В случая разпореждане № 214 – 00 – 6364 – 6 от 21.06.2016 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, е издадено на основание чл. 54ж, ал.3 във връзка с чл. 114, ал.1 КСО, като е прието, че лицето е недобросъвестно и следва да възстанови полученото ПОБ. В мотивите на разпореждането е посочено, че предвид липсата на търговска дейност на дружеството за 2016 г., лицето е неосигурено, поради което неоснователно му е било изплатено ПОБ за периода от 19.10.2016 г. до 30.06.2017 г.

Както в хода на административното оспорване на процесните разпореждания, така и по време на съдебното обжалване, на

жалбоподателя бе предоставена възможност да представи доказателства и да даде информация относно обстоятелствата, при които е упражнявал дейност по трудовото правоотношение с [фирма]. Издадена е заповед № ЗР – 5 – 21 – [ЕИК] от 04.09.2019 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО и на основание чл. 28, ал.1 от Инструкция № 1 от 03.04.2015 г. за реда и начина за осъществяване на контролно – ревизионна дейност от контролните на НОИ, е разпоредено да се извърши проверка по разходите на ДОО за изясняване на факти и обстоятелства, свързани с упражняването на трудова дейност от жалбоподателя.

С писмо изх. № 1012 – 21 – 1110#1 от 11.09.2019 г. ТП на НОИ – С. град е изпратено искане до адв. А. Ч., пълномощник на жалбоподателя, за представяне в 3 – дневен срок от получаване на писмото, оригинали на следните документи: 1. Трудов договор; 2. Фишове за изплатени трудови възнаграждения за периода от месец януари до месец октомври 2016 г.; 3. Извлечение от банкова сметка за периода от месец януари до месец декември 2016 г., вкл., ако трудовото възнаграждение е изплащано по банков път; 4. Заповед за прекратяване на трудовото правоотношение; 5/ Копие на трудова книжка оформена от [фирма]. Съгласно приложената по делото обратна разписка, уведомителното писмо е получено на 25.09.2019 г. В хода на съдебното производство, съдът задължи оспорващият да представи трудовата си книжка, съдържа данни за правоотношението му с работодателят. В дадения му срок, такава не се представи и съдът прие, че жалбоподателят не я притежава.

При липсата на безспорни писмени доказателства и с оглед процесуалното поведение на жалбоподателя и неговия пълномощник в хода на административното и настоящето производство по неангажирането на такива, несъмнено следва изводът за липсата на реално осъществена трудова дейност от А. Е. и следователно не е възникнало осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение, т. е. жалбоподателят не попада в кръга на осигурените лица. При това положение същият няма право на обезщетение за безработица.

Всички описани доказателства, установяващи липсата на реално положен труд от страна на оспорващия, са нови данни и документи по смисъла на чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО, което потвърждава, че са налице законовите предпоставки същият да възстанови получените парични средства за ПОБ.

Неоснователно е искането на жалбоподателя, съдът да се произнесе по реда на чл. 17, ал.2 от ГПК, тъй като възможността да упражнява косвен съдебен контрол за валидност на административен акт има само общият съд в рамките на общото гражданско производство, но не и административния съд

по реда на препращащата норма на чл. 144 АПК. Това е така, тъй като АПК в чл. 149, ал. 5 предвижда, че всяко лице с правен интерес може да оспори всеки административен акт с искане за обявяване на неговата нищожност без ограничение във времето. Съществува изрична норма в АПК, уреждаща оспорването на административни актове с твърдения за тяхната нищожност, поради което разпоредбата на чл. 17, ал. 2 ГПК не е приложима, тъй като не сме изправени пред "неуреден въпрос" по смисъла на чл. 144 АПК, за да е налице препращане към ГПК. В този смисъл е константната съдебна практика - Решение № 6052 от 30.04.2013 г. на ВАС по адм. д. № 7888/2012 г., III о.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съгл. която възнаграждението по адм. дела е от 100 до 200 лева, жалбоподателят следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Водим от горното, Административен съд София град, III отделение, 8 –ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. В. Е., ЕГН [ЕГН] срещу решение № 1040 – 21 – 192 от 21.02.2020 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което са отхвърлени жалби вх. № 1012 – 21 – 1110 от 11.07.2019 г., 1012 – 21 – 1111 от 11.07.2019 г. и 1012 – 21 – 1112 от 11.07.2019 г. на жалбоподателя и са потвърдени разпореждания № 214 – 00 – 6364 – 4 от 05.06.2019 г., № 214 – 00 – 6364 – 5 от 05.06.2019 г. и № 214 – 00 – 6364 – 6 от 21.06.2019 г. на ръководителя на осигуряването за безработица.

ОСЪЖДА А. В. Е., ЕГН [ЕГН] да заплати на ТП - С. град на НОИ направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер общо на 100 лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението и изпращането на страните на препис от решението, че е изготвено.

СЪДИЯ:

